Перець

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

«ВОСТОК» над ЗАХОДОМ

№ 16 (483)

РІК ВИДАННЯ XXII

КИЇВ. СЕРПЕНЬ.

1962

Ціна 10 коп.

У ШТАБІ НАТО

До 150-річчя Бородинської битви 1812 р.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

Н а п о л е о н (до НАТОлеончиків).— Краще не рипайтесь, панове, там б'ють і плакати не дають.

perec-ua.
perec-ua.

НОВИНИ З ПИТАНЬ ТЯГАНИНИ

СКАЖЕМО ВІДВЕРТО, що т. Гельфгат, начальник відділу будлісу «Укрголовліспапірпостачзбут», паперу не шкодує. А чого його шкодувати, коли сама організація, де він працює, покликана збувати папір.

Це добре.

Але, між іншим, сам т. Гельфгат покликаний збувати будівельний ліс, а не папір. І тут починається незрозуміле.

Замість того, щоб збути школам Золотопотіцького району, Тернопільської області, будівельний ліс, т. Гельфгат, виконуючи явно не свої функції, збуває цим школам папірці-обіцянки.

Воно, звичайно, папір школі теж потрібен, але чистий, а не списаний обіцянками т. Гельфгата.

До того ж ремонтувати школи і будувати, використовуючи папір, як будівельний матеріал, не рекомендується.

Не рекомендується також вірити папірцеві, народженому у канцелярських надрах Одеського обласного об'єднання «Сільгосптехніки».

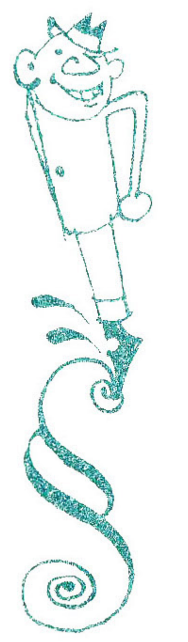

Одержали цей папірець у колгоспі «Перше травня», Ренійського району, в обмін на трактор.

Папірець обіцяв відремонтувати трактор.

Зараз трактор все ще в Одесі, а папірець в колгоспі. Паперова тяганина потужністю в добру сотню кінських сил триває.

Триває і суперечка-торг між 9-ю дистанцією служби зв'язку Донецької залізниці і будівельно-монтажним поїздом № 148, кому перенести кабель із зони земляних робіт.

Зв'язківці кивають на будівельників: мовляв, ви копаєте, ви кабель і переносьте. А будівельники на своєму наполягають: ваш кабель, ви ним і сушіть собі голову.

Кабель у землі лежить, будівельники на своєму наполягають, а робота стоїть.

Страшна річ — паперова тяганина. Вона ні перед чим не зупиниться, щоб будь-яке добре діло зупинити.

Київські олені та одеські верблюди

Невсипуща і невгамовна людська думка, та сама, що винайшла гумові помочі, парасольку, ракетний двигун, підошви на мікропорі і крокуючий екскаватор. Вона, ця думка, подбала і про те, щоб врятувати пам'ятники світової культури від туристів.

Посудіть самі, що могло б статися з пірамідою Хеопса, з римським Колізеєм, із собором паризької богоматері, із київськими Золотими воротами, з «Ластівчиним гніздом» у Криму, коли б кожен турист відколупав собі на згадку по кусочку від цих пам'ятників!

Будьте певні! Не допомогла б і табличка «Руками не чіпати». Можливо вона тільки й залишилася б, бо самі пам'ятники роз'їхалися б по всьому світі у кишенях запопадливих туристів.

Але цього не сталося, бо вчасно було винайдено сувенір. Сувенір розмножився, набрав сотні форм і видів і заступив своїми плечима пам'ятники світової культури.

З того знаменного дня, коли було винайдено сувенір, туристи не робили більше спроб виважувати плити з цоколя піраміди Хеопса. Туристи спокійнісінько йшли до найближчого кіоска і купляли цілі піраміди у мініатюрному вигляді...

Приємно, знаєте, придбати що-небудь на згадку про ті місця, де довелось побувати.

А тепер давайте побуваємо у двох містах нашої республіки і спробуймо вивезти з них що-небудь на довгу, добру згадку... Що-небудь матеріальне (зубна паста, туфлі дружині, м'ячик синові в рахунок не йдуть), крім особистих вражень.

Давайте гуляти по вулицях нашої столиці Києва. Давайте гуляти і набиратись вражень.

Вражень буде багато, враження будуть хороші, але, на превеликий жаль, дуже рідко так буває, щоб перша-ліпша бочка меду обійшлася без ложки дьогтю. Чи зможете ви у Києві купити що-небудь таке, що можна купити тільки у Києві і ніде більше.

Відразу скажемо — ні. Йдеться про київський сувенір. Маленький, портативний, художньо виконаний, красивенький і головне дешевий.

Дорогий туристе, не бийте дарма ніг, ви його не купите.

— Що?! — вигукнуть працівники торгівлі.

— Що?! — вигукне начальник Київського міськмісцевпрому Георгій Миколайович Мойсеєв. — А «Запорожець за Дунаєм»? На нього півпуда фарфору пішло, він 7 карбованців коштує, а ви таке кажете!

— Невдячні! — підхоплюють торговельні діячі. — Ми про вас піклуємось, сувеніри аж із Саратовської області, з міста Балашова завозимо, а ви... Ось ромашки з кістки, ось пальми, ось «Дюймовочка». Як на які гроші. Є й на 3 карбованці 60 копійок, є на вісім п'ятдесят, є і на п'ятнадцять карбованців. Що, «Дюймовочка» кусається? Що, пальми у Києві не ростуть? Тоді можемо запропонувати вже не балашовську, а київську продукцію. Теж із кістки. Ось, будь ласка, північні олені, запряжені у нарти. Їх виготовляє цех Київського м'ясокомбінату. П'ять п'ятдесят. Загорнути? Що? У Києві олені не водяться? Київ не північне місто? М-м... Воно звичайно. Ну тоді купіть північну сосну виробництва Київського заводу пластмас. Що? Північну сосну приємніше купити в Архангельську? То їдьте собі у Архангельськ і не морочте нам голову.

Але ми поїхали не до Білого моря у місто Архангельськ, а до Чорного моря. Приїхали в Одесу.

Знову прогулянки, знову сотні незабутніх вражень і знову ложка дьогтю в пахучій бочці меду.

— Що купити на згадку про Одесу? Що подарувати своїм близьким і знайомим? Таке, знаєте, щоб було воно і красивим, і портативним і... не дуже кусалося. Бо що там не кажіть, а в подорожнього кожна копійка на обліку.

— Що купити? О-о! Сувеніри у нас є, — скажуть вам у першому-ліпшому магазині міста Одеси, — сувеніри самі робимо. У нас їх виготовляють і в театральному комбінаті, і в спеціальному цеху м'ясокомбінату. Є навіть спеціальна фабрика подарунків і сувенірів, яку очолює товариш Морозов. Будь ласка, караван верблюдів. Дешево й сердито.

На чорній пластмасовій дощечці стоїть кілька неоковирних створінь. Мобілізувавши фантазію, умовно можна вважати їх верблюдами. Поруч якийсь стовпчик... Мобілізовуємо ще раз фантазію і тоді бачимо, що то не стовпчик, а погонич. Верблюди чомусь скуті, як каторжники ланцюгом. Все. Купуйте і згадуйте про Одесу...

— Будете брати верблюдів?

— М-м... Бачите, верблюд не характерна ознака чорноморського портового міста... Верблюд для Одеси не зовсім типовий...

І тоді продавець починає пропонувати сувеніри більш характерні для Одеси. На прилавок з'являється пластмасовий баклан кольору вулканічного попелу, необстругана, неоковирна потвора, Одеський маяк ($^1/_2$ натуральної величини), колонада ($^1/_3$ натуральної величини)... І тут виявляється, що для цих «портативних» сувенірів доведеться або купувати спеціальний чемодан, або відправляти їх у контейнері малою швидкістю. До того ж вони дорогі і настільки погано зроблені, що відразу стає боляче за Одесу, місто, де живуть умільці із золотими руками і високим художнім смаком.

...Верблюди і олені роками вкриваються пилом на полиці, а туристам залишається купувати значки і листівки. Треба сказати, що пам'ятних значків з видами міст мало і вони не завжди відповідають високим художнім вимогам. До того ж їх не скрізь і не завжди купиш.

А тим часом ці міста лежать на всіх туристських шляхах і жоден турист, який побуває на Україні, не обмине ні Києва, ні Одеси.

Десятки тисяч наших співвітчизників, тисячі іноземних туристів щороку відвідують наші міста. А що вони можуть вивезти на згадку з цих міст, крім особистих вражень? Одеських верблюдів чи київських оленів?

Мимоволі почнеш розхитувати Золоті ворота, щоб виламати шматок цегли на згадку про Київ.

А чи не краще енергійно розхитати службові крісла деяких громадян, які байдуже штампують верблюдів і оленів?

Так розхитати, щоб вони прокинулись і по-справжньому взялись за виробництво дешевих, красивих, портативних українських сувенірів.

Б. МИКОЛЕНКО,
М. КОРНІЄНКО.

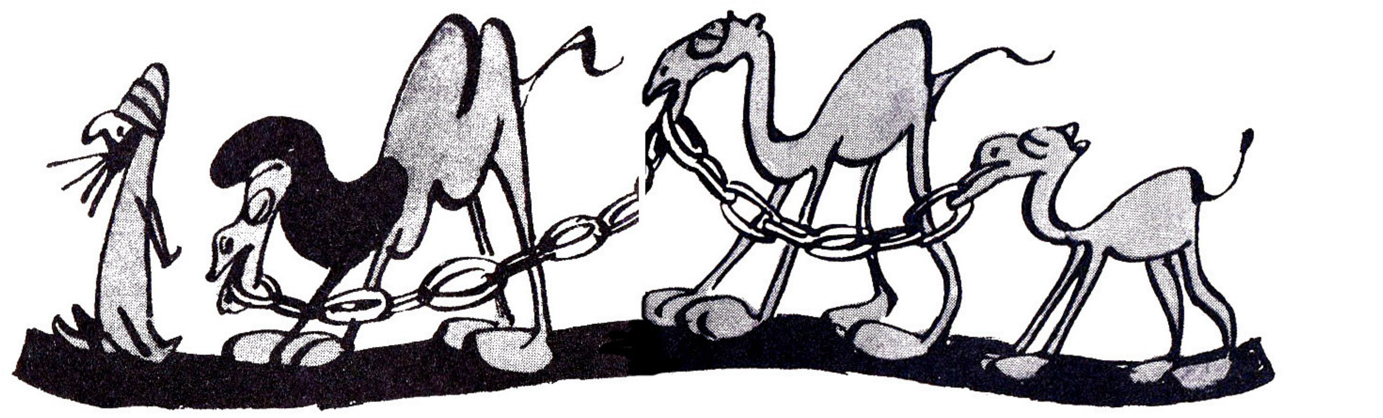

302 КІЛОГРАМИ СВИНСТВА

Йдеться, між іншим, не про свиней, а про корів.

Одного дня до Сімферопольського м'ясокомбінату привезли з колгоспу «Гвардієць», Нижнєгірського району, шість голів великої рогатої худоби.

А втім, шість голів — це по накладних так значилося. Насправді ж прибули не лише голови, а й хвости, ратиці і навіть роги... Словом, прибули шість звичайних живих корів. Простояли ті корівки довгий літній день на приймальній базі м'ясокомбінату та й затужили. «Чом-м-му?»

— Чом-му нас не годують?

— Чом-му не поять?

Дерев'яна загорожа бази не могла відповісти коровам. А завідуючий базою Петро Петрович Цуриков теж мовчав, мов те дерево.

Наступного дня корів теж ніхто не годував, не поїв. І ще два дні після цього вони ріски в роті не мали. На четверту добу тварин, які вже ледве трималися на ногах, поставили, нарешті, на ваги і прийняли від колгоспу.

А коли прийняли та оформили відповідним документом, то в колгоспі довідались, що за чотири доби на базі їхні корови скинули з себе 302 кілограми.

От тепер колгоспники і допитуються:

— А що якби директора цього м'ясокомбінату чотири дні не годувати і не поїти? Скільки б він утратив?

Одверто кажучи, нам дуже важко відповісти на це запитання. Бо відомо ж, що в таких випадках можна втратити не тільки вагу, але ще дещо.

В. ПРАСЛОВ,
бухгалтер.

БАЙКИ В ПРОЗІ

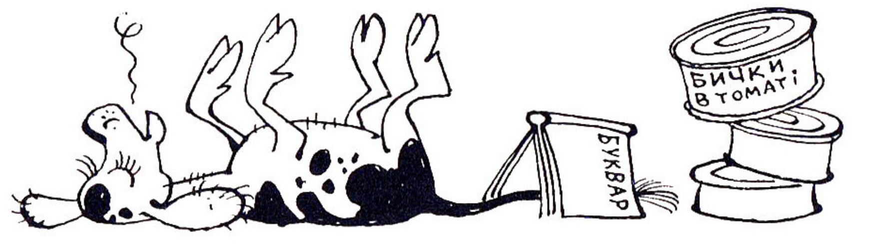

О. ЛУК'ЯНЕНКО

БИЧОК

І кому ото заманулося навчити попелястого бичка грамоти — досі невідомо.

Підійшов він до сільської крамниці, побачив у вітрині банку консервів, прочитав напис: «Бички в томаті» — і тут же вмер, бідолаха, від ляку за свою долю.

А справний був бичок.

СМАКИ БЛОЩИЦЬ

Зустрілися на вечірній прогулянці дві руді вгодовані блощиці.

— Ах, люба моя,— сказала одна.— У мене така подія! Обклеїли спальню новими шпалерами. Рожеві квіточки на синьому тлі. Ти собі не уявляєш...

— Фі, яке міщанство, — скривилася друга. — От у мене на стінах — справжній модерн! Червоні блискавки впоперек срібних променів. Умерти можна...

Про тих, кого вони їдять, виповзаючи з-за своїх шпалер, блощиці не згадували. Це одноманітно й нецікаво.

Г. ЩЕРБИНА

КРАН

На кухні водогінний Кран докоряв брудній Каструлі:

— Я тебе на світі тримаю. Якби не було мене, тебе давно б викинули на смітник. Ось я третій день не хочу подавати воду, і ти вже аж запліснявіла.

В цей час на кухню зайшов Господар з Майстром і сказав:

— Будьте ласкаві, замініть оцей Кран. Він зовсім зіпсувався...

Через годину з нового Крана весело полилася чиста вода.

РАВЛИК

Побачивши на квітках кілька Бджілок, що заклопотано збирали нектар, Равлик вигукнув:

— О, як я поважаю працьовитий і дружний колектив!..

І... сховався у свою черепашку.

ПОСПІВЧУВАЛА...

— І де ти оце літаєш? — стурбовано запитав Шпак Шпачиху, що з'явилася біля гнізда з черв'яком у дзьобику.

— Та діткам же корм шукала.

— А я з ними ледь не замучився... — сердито зацвірінчав Шпак.

Зозуля, підслухавши ту розмову, тільки зітхнула:

— Яка бездушна в бідного Шпака Шпачиха!

с. Рівне,
Кіровоградської області.

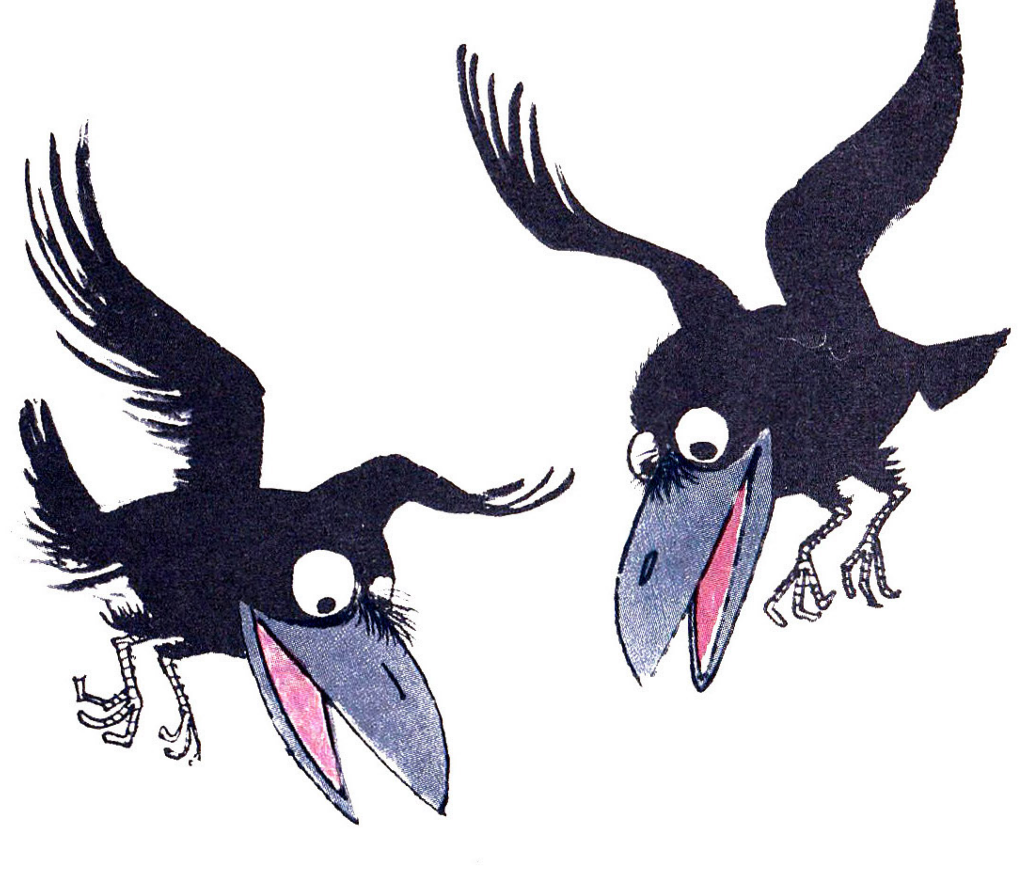

— Одразу видно, що наш брат за кермом сидить.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Сміття з хати

Чергове засідання місцевкому було присвячене, як і минулого разу, Маркові Жлуктюку.

— П'є, — хитав головою Антон Кирилович Оглядько, голова місцевкому, — п'є і хоч би що. Ну, що з ним робити? На поруки його брали, коли йому пахло роком тюрми за хуліганство, штрафи у витверезник за нього сплачували за рахунок контори, щоб пробудити в ньому совість, індивідуальні бесіди з ним проводили, слово він давав, на зборах його критикували... Що ж далі? На його столі навіть чорнило пахне горілкою, а від зведень, писаних ним, тхне маринованою тюлькою і цибулею...

— Може, його примусово полікувати? — порадив хтось з членів місцевкому. — Рік трудової терапії, і все як рукою зніме. А то спасу з ним нема.

— Ні-ні-ні, — замахав руками Оглядько, — для чого виносити сміття з хати. Колектив ми чи не колектив?

Всі погодилися, що — колектив.

— А Марко Жлуктюк член колективу чи ні?

Всі погодилися, правда, з натяжкою, що і Жлуктюк теж член колективу.

— Значить, колектив мусить простягнути йому руку допомоги. У мене ось який варіант. Ми прикріпимо до товариша Жлуктюка двох наших товаришів: Івана Івановича Травченка та Захара Захаровича Зайченка. Обидва вони люди статечні, не п'ють, не курять, у обох сім'ї, обидва можуть бути прикладом кому завгодно, не те що Жлуктюку. Хай вони від нього не відходять, хай вони все своє дозвілля проводять разом з ним. Хай водять його в театри, в музеї, в кіно, на виставки (гроші на це місцевком виділить), на стадіон, на... Словом, скрізь. І він забуде дорогу в ці... різні, як там вони, забігайлівки. Здамо Жлуктюка під їхню персональну відповідальність...

...Три дні Марко Жлуктюк понуро бродив по залах музеїв, до хрусту щелепів позіхав на прем'єрі і виношував підступний план втечі. Але втекти було не так просто. З правого і лівого боку його пильно конвоювали Іван Іванович та Захар Захарович.

На четвертий день Марко не витримав. Вихователі тягли його на виставку.

— Марко Петро́вичу, — нидів Іван Іванович з лівого боку, — підемо, тут всього два квартали...

— Дуже цікаво, — підспівував Захар Захарович, — виставка вишиваних рушників. Роботи пенсіонерок Подільського району, дуже цікаво...

Марко дозволив себе довести до рогу, але біля дерев'яної споруди кольору чорноморської хвилі, з вивіскою «Соки — молочні коктейлі» зупинився, ніби раптом примерз до землі.

— Я тут... мені тут... я зараз,— сказав Марко, благально поглядаючи на своїх мучителів. І стільки благання, стільки небесної благодаті було в його очах, що в Івана Івановича і в Захара Захаровича стислися серця і вони дозволили Маркові увійти в храм соків та молочних коктейлів. Він пірнув туди, як копійка на дно кишені.

Ні Іван Іванович, ні Захар Захарович ні в чому не підозрювали свого підопічного. «Вегетаріанська» вивіска вселяла в їхні душі надію, що нічого поганого не трапиться. Але Марко чомусь довго не повертався. За цей час можна було випити коктейль від десяти корів і вичавити сік навіть з тараньки.

Охоплені тривожним передчуттям, Зайченко і Травченко теж зайшли у «Соки».

Марко стояв біля стіни і, безладно розмахуючи руками, полемізував з громадянином, портрет якого міг би прикрасити обкладинку брошури «Алкоголізм — наш ворог». Громадянин теж розмахував руками, ніби диригував оркестром народних інструментів.

І в Зайченка, і в Травченка тьохнули серця. Марко їх помітив і махнув рукою, сюди, мовляв, сюди!

— Знайомтесь! Знайомся, Гаврюшо, це мої товариші по роботі!

Гаврюша простяг свою слизьку лапу, і колеги, ковтаючи слину, яка чомусь зробилася кислою, по черзі потисли лапу.

Марко розчервонівся і почав диригувати сам.

— За знайомство! По одній! По одній! Іване Івановичу, Захаре Захаровичу, за знайомство. Навіки образите. Останній раз слово вам даю. І сьогодні б не пив, та ось дружка фронтового зустрів, розумієте... Манюта, два фужери...

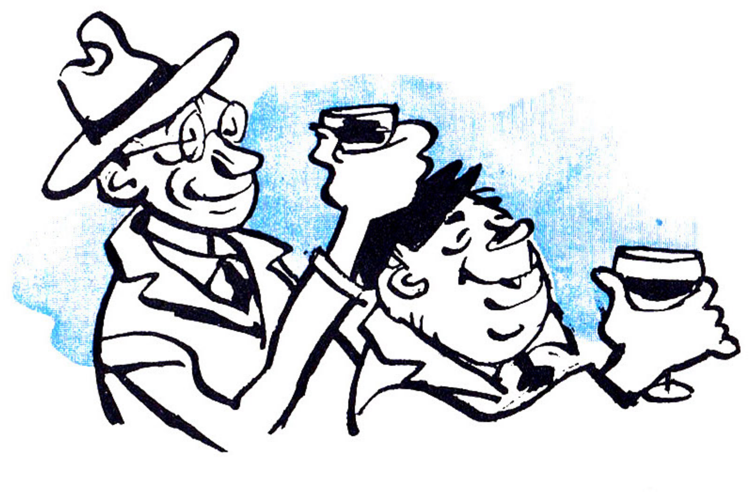

Манюта, яка тільки-но йшла в підсобку і притримувала під халатом порожню пляшку, як гусарський корнет ефес шаблі, принесла два фужери.

Колеги знітилися і не знали, як їм бути далі. Вони навіть порадились пошепки:

— Незручно якось відмовитись...

— Да-а, образимо хлопця, в нього й так душа травмована...

— Коктейлю хіба що... Його навіть дітки п'ють... Знаєте, молоко, вітаміни...

Гаврюша, не виймаючи з кишені пальта пляшку, зігнувшись у три погибелі, тим часом розливав по фужерах щось, дуже мало схоже на коктейль...

З тієї хвилини Манюта почала робити регулярні рейси від їхнього кутка в підсобку і кожного разу притримувала щось під халатом, як гусарський корнет ефес шаблі.

...Пізно вночі Марко на таксі розвіз обох колег по домах. У під'їздах вони, як закохані, цілували Марка, дякували за «компанію», передавали привіт Гаврюші і обіцяли Маркові, що виведуть його на правильний путь...

...Як вони прокинулися вранці, знає кожен, хто засинав так, як вони. А хто не знає, той хай і не знає.

І обидва поспішили до Марка, щоб він, бува, не проспав і за звичкою не запізнився на роботу.

— Привіт бухарикам-самоучкам, — похмуро зустрів їх Марко. — Чого ви такі кислі? Ну, ясно, ясно. Що було, то було і по тому — кришка. А зараз треба нам, братця, похмелитися, бо буде отак голова тріщати весь день і будемо ми на сімдесят процентів непрацездатні. Ти, Зайченко, візьми ці пляшки, здай там внизу в кіоску і візьми огірків, а ти, Травченко, мусиш розколотись на чокушку... Отак... І ми відразу станемо людьми...

...Вони прийшли на роботу тоді, коли їхні колеги збиралися йти на обід. Від усіх трьох пахло як від чорнильниці на Марковому столі. Всі троє були рум'яні і балакучі...

— ...Ну, що з ними робити? — бідкався на черговому засіданні місцевкому Антон Кирилович Оглядько, — п'ють і хоч би що. На поруки їх брали, штрафи за них сплачували, на зборах їх критикували, бесідував я з кожним індивідуально. З Травченком жінка розлучатися хоче, вже в газеті об'ява є... Да-а... П'ють і п'ють всі троє. І хто б міг подумати, що такі статечні люди, як Травченко і Зайченко... Ай-я-я-яй! Ну, що, що, що з ними робити?

— Жлуктюка примусово лікувати від алкоголізму, а тих двох попередити в останній раз, а не допоможе, так і їх...— знову запропонував хтось.

— Ні-ні-ні! — замахав руками Оглядько. — Ні в якому разі. Ну, для чого виносити сміття з хати? Вже й так про нас говорять, що ми в нашій установі створюємо для п'яниць ідеальні умови. Для чого зайві розмови? Колектив ми чи не колектив?

Всі погодилися, що — колектив.

— А ті троє — члени нашого колективу, чи хто вони, по-вашому?

Всі погодилися, що й ті троє з натяжкою члени колективу.

— Значить, колектив мусить простягнути їм руку допомоги. Я сам простягну їм руку. Я від них не відстану... Я виведу їх на правильний путь.

...Через рік Антон Кирилович Оглядько примусово лікувався від алкоголізму...

А трьох «членів колективу» ви й сьогодні ввечері можете побачити під безневинною вивіскою «Соки — молочні коктейлі».

Микола БІЛКУН.

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

— Знову за курочку побилися.

Федір Маківчук

(До 50-річчя з дня народження)

Вас ген із батьківського дому,
Із Кордишівки, із села
На сатиричну, як відомо,
Орбіту доля привела.

І Ви (а це підтвердить всякий),
Узявши бойовий розгін,
Невтомно у бої, в атаки
Перчанський водите загін.

Й надалі побажання щире:
Хай теж не зраджує рука
Дуплетом гумору й сатири
Бить наповал з дробовика.

Усяку гидь, усяке сміття
На **т о й** випроваджайте світ
І ряст топчіть **н а ц ь о м у с в і т і**
Ще сто по сто і ще сто літ!

ОДНОПЕРЧАНИ.

Дружній шарж А. АРУТЮНЯНЦА

ПЕРЧАНСЬКІ КОНСУЛЬТАЦІЇ З ПИТАНЬ РАЦІОНАЛІЗАЦІЇ

ЯК ВИКОРИСТАТИ ЕЛЕКТРОДОЇЛЬНИЙ АГРЕГАТ

Чомусь склалася думка, що електродоїльний агрегат придатний тільки для того, щоб корів доїти.

Завдяки ж невтомним зусиллям проти здорового глузду, деяким раціоналізаторам вдається довести, що, насправді, це — механізм необмежених технічних можливостей.

Щоб практично довести це, досить бути сяктак знайомим із дитячою іграшкою «Конструктор» і вважати, що «Указ про кримінальну відповідальність за злочинно недбале використання або зберігання сільськогосподарської техніки» тебе не обходить.

Тоді, наприклад, той агрегат можна розпотрошити і з його труб прокласти водопровід до силосних ям.

За браком технічної документації ми не можемо поки що детально описати, як це робиться. Але сподіваємося, що грунтовний опис цієї раціоналізації нам люб'язно надішлють з голов'ятинського колгоспу, Смілянського району на Черкащині (голова А. Яблонський). А також повідомлять імена її авторів.

Якщо, можливо, дізнаємося від них, що електродоїльний агрегат можна перетворити й на електросамогонний апарат, то це нас не здивує — від таких «раціоналізаторів» усього очікувати можна.

ЩОБ МЕХАНІЗМ НЕ ЗНОШУВАВСЯ

Питання механізації трудомістких процесів, зменшення зносу механізмів — дуже важливі питання.

В цій справі заслуговує на увагу досвід раціоналізаторів з Бориславського управління газолінових заводів (директор т. Білоусов).

Півтора роки тому тут узялися механізувати в промислово-товарному цеху пересування залізничних цистерн з рідким газом. Для цього придбали електролебідку.

Чимало часу минуло вже, як та лебідка в цеху з'явилася, але жодних слідів зносу на ній не помітно. І через тисячу літ ніякого зносу їй не буде, бо тут по-своєму дбають про техніку.

Якщо раніше робітники цеху пересували вагони при допомозі власних рук, ломика та старовинної популярної пісні «Раз, два — взяли!», то тепер вагони пересуваються тут так само, як і раніше. Крім того, тепер робітники цеху займаються ще й розумовою працею: дивляться на електролебідку і думають-гадають, на якого ж біса ту машинерію в цех притягли, якщо ніхто й не збирається її в дію пускати.

Трохим ШЕСТЕРНЯ.

ТЕЧЕ РІЧКА НЕВЕЛИЧКА З ЦИСТЕРНИ ДІРЯВОЇ...

Вже точно підраховано, що за вісім з гаком років можна пішечки дотюпати із Землі до Місяця. Але не підраховано, скільки треба йти, щоб дійти з міста Острий, Донецької області, до Приморського району, Запорізької області. Місяць, два, три, півроку, рік? Мабуть, ще більше. Бо з цього міста рік тому мав вийти майстер по ремонту цистерни для зберігання пального.

Стоїть така п'ятидесятикубова цистерна на станції Єлісове і належить вона Приморському райвідділу «Сільгосптехніки». Цистерна стоїть, а пальне не хоче в ній стояти. Пальне біжить, витікає, бо шви у цистерни наче решетом латані.

Тут то й виникають аж три запитання.

Перше, чи довго ще буде витікати пальне?

Друге, скільки треба йти з Острого у Приморський район пішки?

І третє, чи обов'язково йти пішки? Може, доцільніше скористатися сучасними видами транспорту?

Д. ПАСТИРЄВ,
редактор багатотиражної газети «Механізатор»

ОВЕЧИЙ ПРЕЙСКУРАНТ

Вівцям байдуже, як стригтися, чи під «хлопчика без мами», чи під «машинку». Вони не модниці і в перукарському прейскуранті не розуміють ні «бе», ні «ме».

Та навіщо їм розумітися на тих прейскурантах, коли відомо, що за стрижку вівці в Охтирському районі на Сумщині встановлено тверду таксу — 25,2 коп.

Але ця одноманітність, очевидно, надокучила керуючому районним відділенням «Сільгосптехніки» С. Д. Ковтонюку. Ніякої тобі фантазії, ніякого польоту перукарської думки!

І т. Ковтонюк енергійно розбудив свою творчу фантазію: він склав новий прейскурант.

«За хорошу стрижку без січки вовни, розриву руна та порізів шкіри» він вирішив преміювати стригалів гривеником за кожну вівцю.

Але й це ще не все.

Ще по 10 коп. колгоспи повинні платити за кожну «не підготовлену до стрижки вівцю».

Словом, якщо стригаль носить голову не тільки для шапки, то в нього кожна вівця може виявитися «непідготовленою».

Однак треба прямо сказати, що т. Ковтонюк ще не цілком використав приховані резерви.

Можна, наприклад, встановити «стандарт виробничої площі» і за відхилення від того стандарту драти ще по п'ятаку.

Взагалі багато чого можна придумати, щоб кожен, хто йде до Ковтонюка по шерсть, повертався стриженим...

В. СКРИПНИК.

м. Суми.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

— **Ану віддай ставок!..**

НА РОБОТІ І ВДОМА

Мал. БЕ-ША

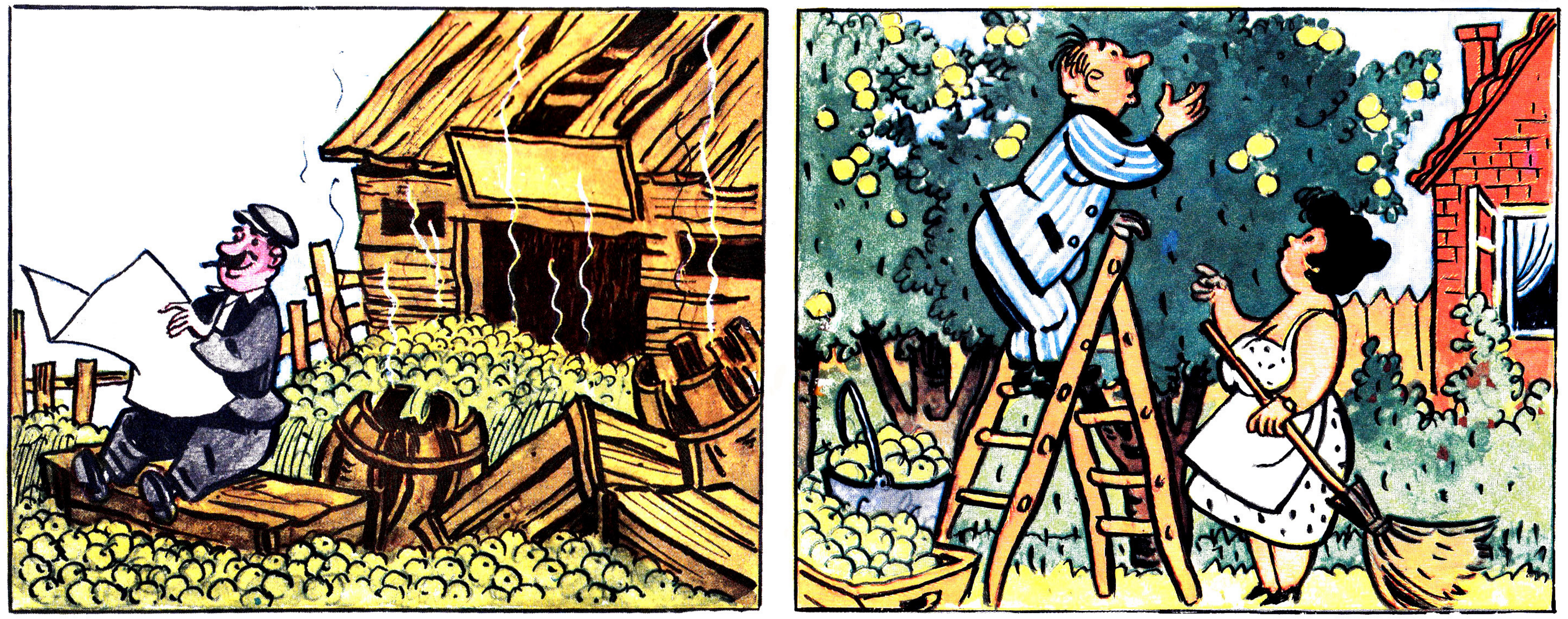

. . . .   — **Жінко, а де 523-є яблуко?**

М АШИНУ ГОЙДАЄ, як на морських хвилях. У кузові підстрибують стільці, ліжко-диван, чемодани, малогабаритна пальма... У дзеркалі трюмо несамовито скаче сонце. Тільки шафа стоїть, мов скеля, непорушна. Раптом звідти лунає радісний зойк:

— Масив!

Перед очима зачарованих людей виникає велична панорама нового житлового масиву.

Люди на машині — новосели. Вони одержали на новому житловому масиві нову квартиру.

Біля під'їзду нового будинку новоселів зустрічає кербуд. Він урочисто вручає їм ключ від квартири, вітає їх з новосіллям, бажає щастя-здоров'я.

І першого ж дня після заселення будинку у кербуда починаються клопоти. Не встигли люди в'їхати в нові квартири, як на стінах під'їздів появилися видряпані гвіздками написи: «Едик + Віка = любов», «Ай лав Маруся!» тощо.

Хто вони автори цього варварства, — думає думу кербуд. — Діти? Дорослі? Підлітки? Коли б дізнатися та зайти до новосела і прямо сказати йому:

— Друже, ламати стіни, зривати підлогу суворо заборонено. І ще прошу запам'ятати, що смітник в кінці двору, а не на балконі... Не можна також писати на стінах «Едик + Віка = любов». Якщо ви й справді любите Віку, пишіть їй листи, переконуйте усно. А на стінах — не раджу. Ось візьміть обов'язкові правила, вивчайте у сімейному колі. До речі, завтра на агітпункті відбудеться популярна лекція про права та обов'язки жильців... Ну, бувайте! Ще (мало не забув): кидати недокурки у вікно теж не годиться...

Так думає кербуд. І дуже шкодує, що для декого досі немає писаних правил проживання у комунальних будинках.

А такі правила іноді, ой, як потрібні!

Візьмімо, приміром, Бориса Онисимовича Усенка, начальника дослідної бази одного з харківських науково-дослідних інститутів. Коли він одержав ключ від однокімнатної квартири в новому домі на Павловому Полі, його неодмінно треба було запросити на профілактичну лекцію. Борис Онисимович уважно вислухав би лектора, а потім напевне поставив би каверзне запитання:

— А чи можна переносити кухню у туалет?

Лектор би не розгубився:

— Ні, товаришу! — відповів би він. — Категорично — ні! Квартира у вас державна, берегти її треба. Крім того, це, знаєте, не естетично...

Але з Усенком не поговорили. Не просвітили його. Залишили у цілковитій темряві. І він по темноті своїй зробив з кухні житлову кімнату, а кухонне устаткування переніс у вбиральню. Тепер, вечорами, Борис Онисимович слухає рідкісний дует бадьорого посвисту каструлі та сумовитого речитативу унітазу.

Певна річ, однокімнатна квартира — ще не розкіш.

З часом начальник дослідної бази, безумовно, одержить дво- або й трикімнатну квартиру. Але чи погодиться наступний мешканець цієї квартири на опереткове сусідство каструлі та унітазу?..

Або взяти ще громадянина Товстокорого та громадянку Заборкіну.

Ця пара мала ключ від трикімнатної квартири. Але їм дуже не хотілося жити під низькуватою стелею. Вони боролися в усіх інстанціях за вищу стелю. І їм, як то кажуть, пішли назустріч. Квартиру обміняли. Громадянинові і громадянці дали трикімнатну квартиру з високою стелею. А що ж залишили громадянин і громадянка на старій (до речі, теж новій!) квартирі?

Цілих вікон вони не залишили. Дверей теж. Вирвали разом з одвірками.

У спадщину управлінню будинками № 0205 вони залишили смітник з трьох кімнат, рясно утикані гвіздками стіни. Підлога мала такий вигляд, наче на ній товклося збіговисько дикунів. Коротко кажучи, ремонт квартири влетів управлінню будинками у добру копійчину...

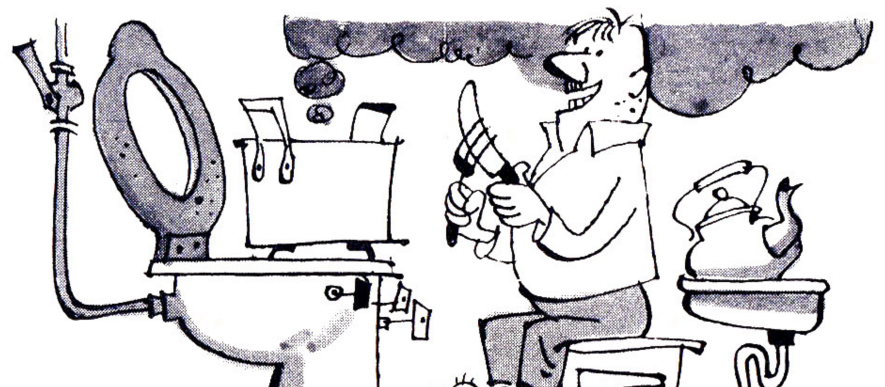

Григорію Никитенку, колезі Усенка по роботі в інституті та сусідові по будинку (вул. Економічна, 1), теж не завадило б прослухати цикл лекцій про правила проживання у комунальних будинках. А то «несвідомий» Григорій Никитенко терпіти не може суміжних кімнат. Одного вечора він не витримав і кинувся на коридорну стіну з ломом і сокирою в руках, щоб пробити ще одні двері.

Коли на місце надзвичайної події збіглися люди, вони побачили непередбачений проектом пролом у стіні. А Никитенко тим часом, наспівуючи, замуровував старі двері.

— А де сказано, що цього не можна робити? — поцікавився він. — Ну, де?

Як бачите, різні проблеми хвилюють неспокійних жильців. Один мурує, другий руйнує... Третій обдумує проект портативного сараю на балконі. Четвертий сушить голову над тим, як на чистій, голій стіні під'їзду видряпати гвіздком портрети Адама та Єви. А громадянина Семена Денисовича Литвинова мучить проблема: як це земля тримає сучасні будинки без погребів?

Семену Денисовичу дали квартиру на Московському проспекті, у будинку № 198/15. Можливо, проблема погребу досі залишилася б не розв'язаною, якби квартира була на другому поверсі. Але фортуна не повернулася до Литвинова спиною. Семен Денисович в'їхав на перший поверх. І не витримав. Зірвав у кухні підлогу і почав копати...

Та всіх, мабуть, переплюнув Василь Іларіонович Клюшник (Московський проспект, 196/18). Він, так би мовити, йде поза конкурсом. Якби новоселам справді читали профілактичні лекції, Василь Іларіонович не почув би жодного слова. Не подумайте, що він недочуває. Просто його не змогли б запросити. У своїй квартирі Клюшник ніколи не буває, і сусіди вже майже два роки не можуть з ним познайомитись. Не знають вони, чи лисий він, чи кучерявий. Словом, загадкова людина.

Але недавно таємницю його квартири вдалося розкрити: знайомі Клюшника сушать тут білизну.

Розкривають харків'яни й інші варварські таємниці. Вони почали нещадну війну з варварством.

У Харкові вже створено 125 громадських ремонтних дружин, які об'єднують понад 500 добровольців. Вони лише у цьому році відремонтували біля 1500 квартир і зберегли державі 80.000 карбованців. 12 тисяч сімей тут взяли свої будинки на соціалістичне збереження. Отакий курс і треба тримати. Курс — на будинки комуністичного побуту.

А коли в такому будинку поселиться варвар, сусіди його швидко приборкають!.. Не знатиме він спокою, поки не почне жити по-людському.

Ю. ЯЧЕЙКІН,
спец. кор. Перця.

м. Харків.

КЛУБ ГУБИТЕЛІВ ПРИРОДИ

Чергове засідання правління Клубу губителів природи почалося з вшанування ветеранів цього клубу.

Вшановували адміністрацію Лановицького цукрокомбінату і Ямпільського млина (Хмельницька область) та адміністрацію Лохвицького спиртокомбінату (Полтавська область).

І як їх справді не вшановувати, коли вони, незважаючи на труднощі, перешкоди, заборони, штрафи, акти, фейлетони у «Перці» та в місцевих газетах, продовжують самовіддано отруювати воду та губити рибу в річках Горинь і Сула.

* * *

На тому ж засіданні було прийнято до Клубу губителів природи (секція рибогубів) братів-браконьєрів з м. Калуша, Станіславської області: Бучинського Володимира Купріяновича, Бучинського Мирослава Купріяновича та Бучинського Ярослава Купріяновича.

Пропозицію прийняти до клубу Бучинського Володимира Купріяновича було зустрінуто схвальними вигуками всіх присутніх та оплесками. Оплески Володимир Купріянович заслужив недаремно. Браконьєрствувати йому доводиться в досить складних умовах, адже він громадський інспектор рибоохорони. От і крутись: однією рукою лови браконьєрів, а другою — губи рибу.

* * *

Картини, що експонуються сьогодні в залі засідань секції недругів зеленого друга, розповідають не про насадження, а про посадки... на автобус. Картин на такий сюжет немало прицвяховано до дерев у місті Львові. Картини — витвір творчої майстерні дирекції Львівської автобусної станції.

Дирекції автоінспекції передано анкети для вступу до членів Клубу губителів природи.

Мал. Л. КАПЛАНА

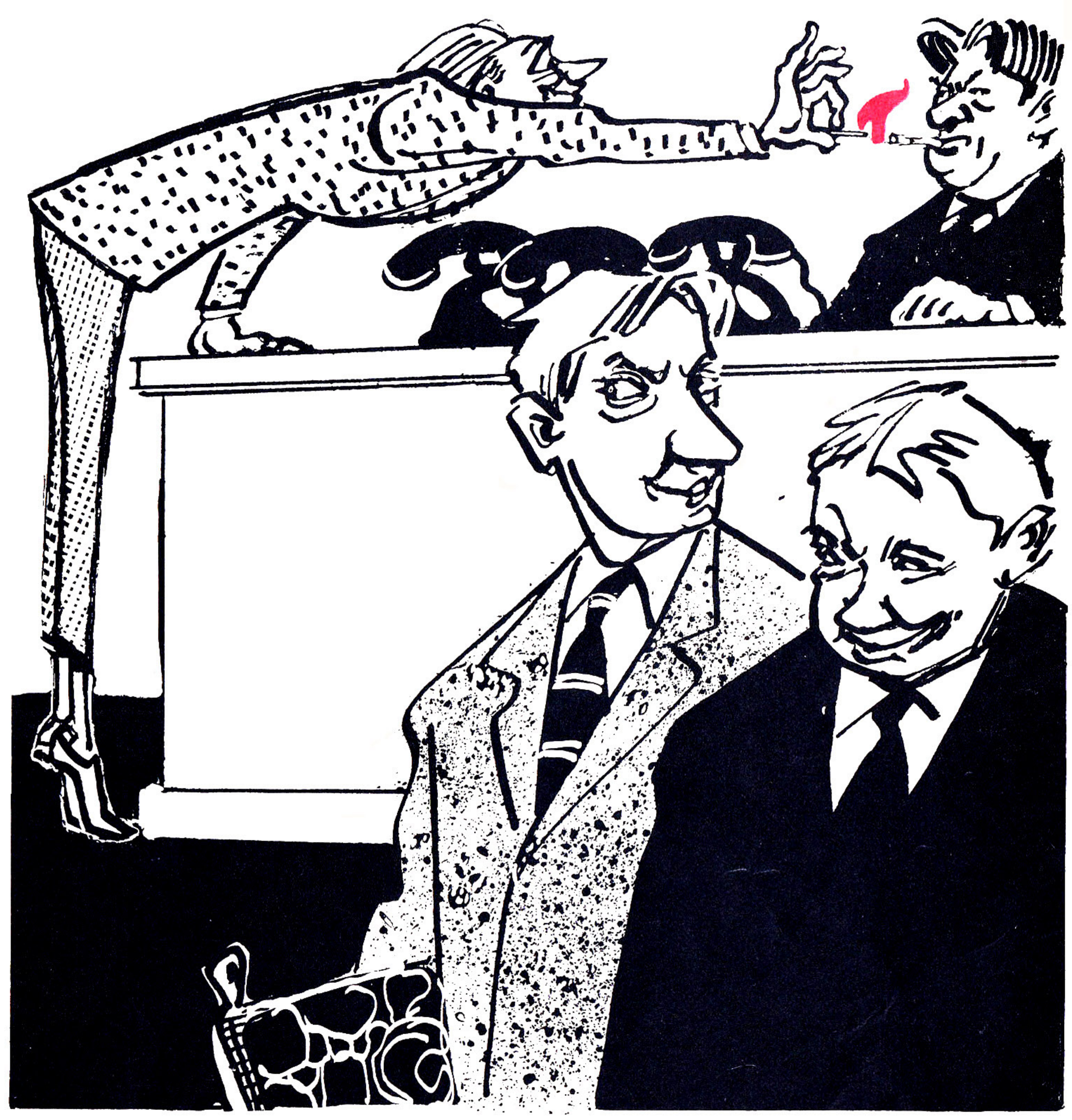

— **Цей далеко піде: працює з вогником.**

Відсканував Іван ТОЛОКНЬОВ, опрацював Олег ЛЕСЬКІВ для спільноти: http://perec-ua.livejornal.com

ІЗ ПЕРЧАНСЬКОЇ КАРТОТЕКИ «ВОРОГИ ЛЮДСТВА»

ЧАН КАЙ-ШІ

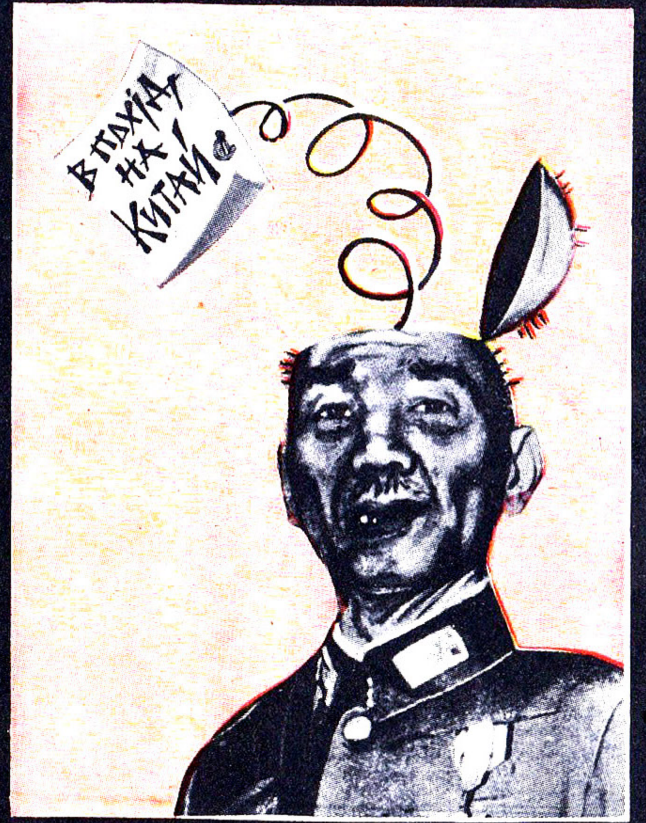

Одна думка лишилася у голові, та й та дурна.

АДЕНАУЕР

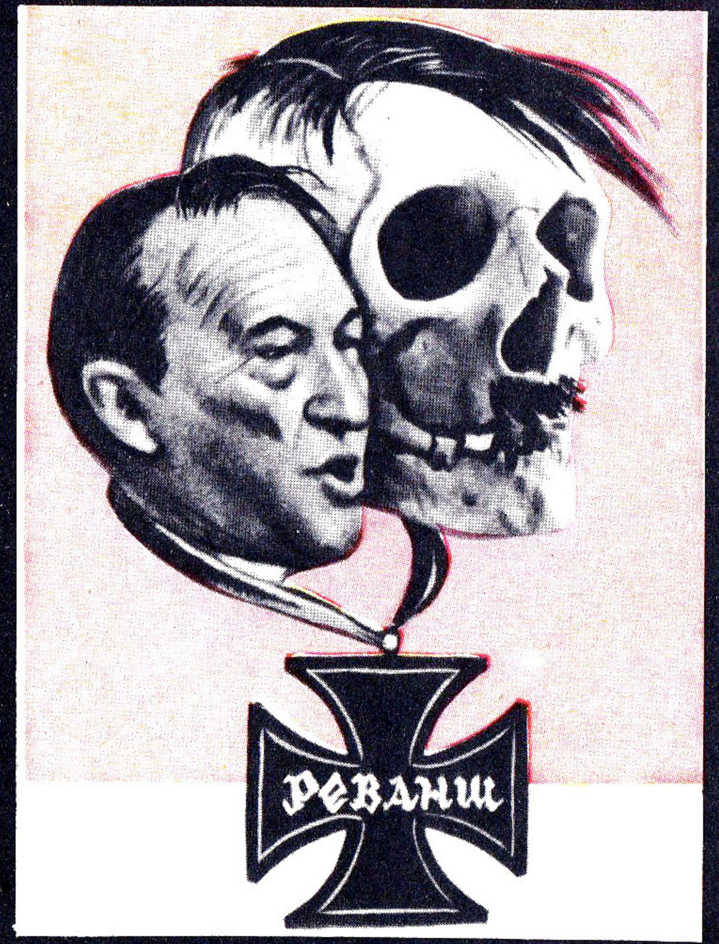

та його покійний однодумець

НГО ДІНЬ ДЬЄМ

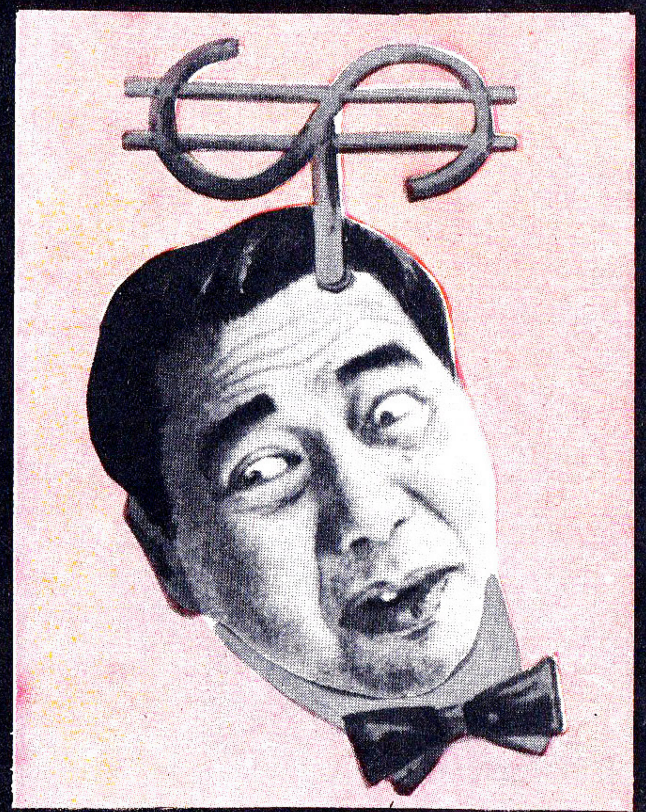

та ключик, який підходить до нього.

Фотомонтаж Р. МАТУСЕВИЧА.

Нотатки про їхні порядки

Коментарі Перця записали: Я. ВАЛАХ та Ю. КРУГЛЯК.

ПАДІЖ В АФРИЦІ

В Хартумі, Порт-Саїді, Конакрі, Бамако, Сідді-Феррух та інших африканських містах громадяни молодих незалежних держав з гнівом змітають пам'ятники та обеліски, споруджені колонізаторами, як символ своєї «непохитності».

Падають всюди з тріском
Пам'ятники, обеліски.

— Досить безчестя й глуму! —
Чується із Хартуму.

— Падають?! Так і слід! —
Лунко вторить Порт-Саїд.

— Згинь ти, скажена собако! —
Чується із Бамако.

Падає скрізь навально
Система колоніальна.

ДЕШЕВИНКА

Що таке людина?

Це питання дуже зацікавило західнонімецьку газетку «Пфарерблат». (У перекладі це звучить так: «Газета для священиків»).

Редактори попівської «Пфарерблат» пішли далі самого господа бога. Він, як подейкує біблія, сотворив людину з глини. А редактори «Пфарерблат» розклали, так би мовити, грішне людське тіло на його складові частини.

Якщо вірити «Пфарерблату», людина складається з:

а) 68 процентів води,
б) 20 процентів білка,
в) 2,5 процента жирів,
г) 9,5 процента мінеральних солей.

І все! Більше нічого, як твердить газетка, в людині нема! Зазирнувши у відповідні прейскуранти, вона підрахувала, що людина з усіма, як кажуть, потрухами, коштує лише якихось 2 марки...

Ці підрахунки «Пфарерблат» надрукувала, але не під рубрикою «святий гумор» (такої рубрики, зрозуміло, у газеті для священиків немає), а серед серйозного матеріалу.

Для чого і для кого можуть знадобитися такі підрахунки?

Щоб відповісти на це запитання, скажемо, що боннський військовий міністр і його генерали теж дещо підрахували. Вони намагаються усіх переконати, що атомна війна не таке-то вже й страшне лихо для Західної Німеччини. Ну, скажімо, загине якихось там 40 мільйонів людей (з усього 60-мільйонного населення ФРН!), то й що ж? Адже, як твердить Штраус, краще бути «тот», тобто мертвим, ніж стати «рот», тобто червоним...

Отут підрахунки «Пфарерблат» можуть стати Штраусу у великій пригоді. Адже за цінником, складеним церковною газеткою, виходить, що атомна війна для боннської держави зовсім дешева справа: 40 мільйонів людей по 2 марки за кожне грішне тіло. Це становить 80 мільйонів західнонімецьких марок. Та що таке для боннського бюджету оці 80 мільйонів? Дрібничка!

НАРОСЛО

Гаїті сьогодні — це справжня поліцейська держава. Одержавши 60 мільйонів доларів американської допомоги, президент Франсуа Дювальє значну частину цих грошей використав на утримання таємної поліції. Зараз вона вдвічі більша за армію.

Чи є благодатніший край на світі,
Як той, що зветься острів Гаїті?!

Тут синь безмежна і небо чисте —
Повірте, справжнісінький рай для туриста.

Тут пальми, банани ростуть що не крок,
Тут безліч чудесних росте квіток.

Та, здається, що більше як пальм і квітів
Наросло поліцаїв тепер на Гаїті.

ВАРЕНИК І ВАРЯНИЦЯ

Був гарний весняний день. Сонце не пекло, як улітку, лише ласкаво гріло. Неділя. По українській вулиці Квін у м. Торонто люди гуляли або стояли групами і обговорювали різні теми — одні голосно, коли заходила суперечка, інші — тихо. Часто темою були загальні вибори до парламенту.

— Хто ж, на вашу думку, буде обраний — консерватори з своїм Діфенбейкером чи ліберали з своїм Пірсоном?

— Яка різниця? Всі вони однакові — брехуни і обдурювачі. Не чули? Все вони тепер обіцяють, а після виборів, як завжди, на все плюнуть.

— Я за Діфенбейкера...

— За Діфенбункера?! Та що ж він тобі дав? Ти не працюєш, блукаєш без роботи, злидаруєш, а голосуватимеш за Діфенбейкера. Чому?

— Він обіцяє визволення...

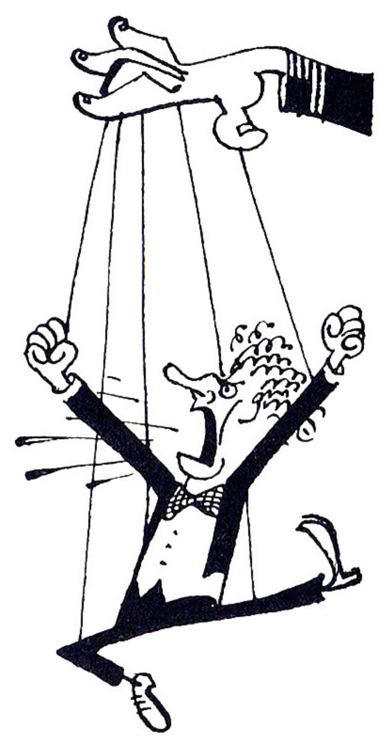

— Га?! А чому він тебе не визволить від безробіття? Чому він не визволяє Канаду від США, як колись обіцяв, а ще більш її запродує? Хіба канадські індіани не потребують визволення — від страшних злиднів? А нещасні ескімоси? Знайшовся Дон-Кіхот Канадський! Базіка, який виконує волю своїх вашінгтонських босів! Та й від чого йому визволяти — тьху! — український народ — від українського народу, визволяти його від безплатної лікарської допомоги, освіти? Дулю він вам дасть, а не визволення. Шукає підтримки серед дурнів!

— В тебе, очевидно, не голова, а обросла шия. Діфенбейкер, полюючи за голосами та на догоду Вашінгтона, обіцяє українським націоналістичним недобиткам Україну, а Пірсон, також полюючи за голосами, обіцяє польським націоналістичним недобиткам «всходнє креси», звичайно, зі Львовом.

Були розмови й на інші теми — менш політичні.

— Я минулої ночі заробила двадцять п'ять доларів,— хвалилася одна дівка.

— Тобі пощастило, бо я заробила тільки п'ятнадцять доларів,— сказала друга дівка.

— А мене паскудник обдурив, ще погрожував і зуби вибити, як буду кричати, а до поліції я піти не могла,—гірко нарікала третя дівка.

Вийшов на гуляння і Вареник. Справжнісінький український Вареник. Навіть у вишитій сорочці. Але не в шароварах — у шароварах він тільки танцював гопака на сцені місцевого українського робітничого дому. Значить, у звичайних штанях — таких, як тут усі носять.

Життєрадісний Вареник, гуляючи по цій українській вулиці, наспівував баском пісні. Розуміється, українські. Але не допотопні, хоч і їх не цурався. Сучасні, радянські. Дуже любив «Верховино, мати моя» у виконанні Єременка, «Рушничок» у виконанні Гнатюка та інші. Коли слухав «Поему про Україну» Александрова, то прямо попадав в екстаз.

Отак він дійшов до перехресної вулиці, яку одні називають Спадайна, інші — Спадіна.

Дочекавшись зеленого світла, Вареник перейшов широку Спадайну на другу сторону. Тут з відчиненого вікна, на другому поверсі, плила, як по хвилях Онтарійського озера, чарівна мелодія пісні «Подмосковные вечера». Вареник зупинився від несподіваної приємності.

Ця пісня тепер дуже популярна в Англії, Канаді і США. Її записано на пластинки у різних версіях—нормально, мелодію або вокально, порізному джазифіковану. Перезвали її чомусь прозаїчно на «Північ у Москві». Навіть з спотворених джазифікованих версій пробивається задушевність мелодії.

Вареник трохи голосніше і собі заспівав цю пісню.

— Стій, москалю! — почув він хриплий крик.

Вареник оглянувся. Звідки це по-старечому хрипіло? Коли вдруге почув той самий хриплий крик, він побачив, що перед ним топталося щось плоске, квадратної форми, сиво-чорне від старості. Зразу не пізнав, що ж воно таке.

— Я — Варяниця, москалю! — захрипіла квадратно-плоска штука.

— Та який же я москаль?! Я український Вареник з місцевості, що має чудесну назву Київ, з провінції Альберти.

— Ти — москаль і чекіст, бо співаєш російську пісню та ще й про Москву! — сичала Варяниця.— Але скоро на Україні ні цієї, ні якої іншої російської пісні не будуть співати.

— Хто ж заборонить? — насмішливо спитав Вареник.

— Ми — варяниці! А нам допоможуть їх екселенція пан Діфенбейкер. Обіцяли. Вони тепер нас визнають. У нас тепер з ними наладнались справи. Ще й того Діна Раска, державного секретаря США заставимо визнати нас як еліту нації, якій суджено панувати на Україні.

Вареник дивився на Варяницю, яка далі зміїно топталась у його ногах, з презирством і гнівом. Така собі нікчемна, така перестаріла Варяниця, а скільки в неї божевільної нахабності. Їм, варяницям, «суджено панувати на Україні» — на тій прекрасній Україні, з якої всіх таких варяниць вигнано на смітник «вільного світу»! Своїм божевільним маяченням ця Варяниця порушила його хороший настрій у цей гарний весняний день. Йому хотілось стати на Варяницю обцасом, сильно притиснути і добре покрутити.

— Кому ви гнете такі небилиці? — спитав сердито Вареник.— Та ви ж навіть недокінчені штуки! Мали бути варениками, але не стало начинки і залишились варяницями. Кому ж ви тільки не служили? Чи ж Гітлер, якому ви так вірно служили, не обіцяв вам самостійну? А тепер і він, і ваш гімлерчик Бандера десь там у пеклі...

— Мовчи, москалю! Я не хочу мати з тобою ніякого стику! — захрипіла Варяниця і аж запінилась від немічної злоби.

— А тепер ви покладаєте надію на оцього Діфенбункера, який продає Канаду в економічно-політичне ярмо Уолл-стріту, а самих канадців не може визволити від масового безробіття. І йому, як і вам, справді чогось бракує. Знаєте, де вам бути? Отам, далі на захід по вулиці Квін, під числом 999, в тому великому будинку з загратованими вікнами. Як говорять наші люди, вам так бачити Україну, як свиня побачить небо — скільки б вам не нагородив небилиць ваш Діфенбейкер, який, правдоподібно, всіх вас уважає непоправними ослами. Нема і не буде на Україні ніяких потвор-варяниць!

Варяниця тепер сичала щось зовсім незрозуміле. Вареник переступив її і пішов далі по вулиці Квін, наспівуючи чудесну мелодію пісні «Подмосковные вечера». Його настрій зразу ж поліпшився.

Микита ВІШТА.

Торонто (Канада).

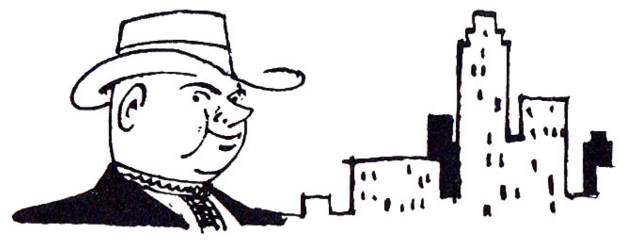

Народні усмішки

ЧОТИРИ ПИРОГИ

Було це ще за старих часів. Ішов солдат додому та й попросився до однієї баби переночувати. Вона його пустила.

Вранці баба зібралася до церкви та й каже служивому:

— Я йду до церкви, а в печі чотири пироги. Як спечуться — витягнеш.

Солдат витяг з печі пироги, два з'їв, а два лишилось.

Приходить баба, бачить тільки два пироги і питає:

— Вийняв пироги?
— Вийняв!
— Скільки їх було?
— Чотири!
— А де два?
— Ось два.

Баба знову:

— Скільки було пирогів?
— Чотири.
— А де два?
— Ось два.

Так баба й не допиталася.

Повідомив С. ДІДКІВСЬКИЙ
з с. Дмитрівки, Мартукського району, Актюбинської області.

ВІДПОВІВ

Одного разу розбив батько глечика, і сметана розлилася по брудному столі.

Батько і каже до сина:

— Візьми хліб і вимаж сметану.

А син йому:

— Я не свиня, а ви, як хочете, то беріть їжте.

Повідомив Б. БАСАРАБА
з с. Біла Криниця, Ровенського району, Ровенської області.

ПРИЧИНА

— Чому це в тебе, куме, такі чоботи рвані?

— Бо я ж сам швець...

— А сорочка чому?

— Та ж моя жінка кравчиха.

Повідомив В. П. ШКЛОВСЬКИЙ
з с. Чепіженці, Володарського району, Київської області.

ЧОЛОВІКОВА АРИФМЕТИКА

Послала якось жінка чоловіка на базар. Дала йому десять карбованців, щоб той купив синові чоботи, а на решту гостинців дітям. Увечері повернувся чоловік додому добре напідпитку і без покупок.

От жінка й питає:

— Купив ти, чоловіче, те, що я тобі казала?
— Ні.
— А гроші де?
— Нема.
— А де ж ти їх дів?
— А от де: за чоботи просили чотири, а я дав три — це сім; карбованця туди, карбованця сюди — це дев'ять, а одного карбованця ми з кумом пропили — от і всі десять.

ПРОВЧИВ

Йшов чоловік до міста і тільки зійшов на місток, як звідти виліз бандит з пістолетом і відібрав у нього гроші.

— Послухай,— говорить чоловік до бандита,— стрельни мені в піджак, щоб жінка повірила, що мене пограбовано. Той стрельнув.

— Тепер ще сюди пальни разок,— просить чоловік і підставляє рукав піджака.

— Що ж, можна і сюди,— каже бандит.

— Тепер сюди,— каже чоловік і підставив шапку.

— Не можу,— каже бандит, — кінчилися патрони.

— А,— каже чоловік, схопивши грабіжника за комір,— тепер ходімо зі мною в міліцію.

Надіслав С. С. САДОВИЙ
з с. Ображіївки, Шосткинського району, Сумської області.

КОМУ КРАЩЕ

Їдуть бричкою мати, син і невістка. На вибоїнах бричку так трясе, що мати з невісткою аж зубами клацають. Син і говорить:

— Пересядьте, мамо, в задок, хай вас тільки двоє коліс трясуть. А ти, жінко, сідай посередині, хай тебе трясуть усі четверо.

Повідомив В. П. ШАМРАЙ
з с. Ново-Українка, Куйбишевського району, Запорізької області.

НЕМОВЛЯ
(не може вимовити ні «папа», ні «мама»)

Мал. В. ЛИТВИНЕНКА

САТИРИЧНІ МІНІАТЮРИ

НОВЕ АМПЛУА

Поет став критиком раптово,
Змінив тупе на гостре слово!
Такий суворий став та строгий,
Вже й наламав доволі дров
З тих альманахів, антологій,
Де своїх віршів не знайшов.

Валентин БИЧКО.

ЧИ НЕ ТОМУ?..

З приводу футбольних змагань на кубок «Золотої богині».

Золотій вклонялися богині
Всіх країн і націй футболісти.
Чом же наші без богині нині?
Та невже ж тому, що... атеїсти?

Василь ЮХИМОВИЧ.

ТРУДЯЩА КУРОЧКА

Хвалилась курочка трудящому волові:
— Допомагаю я в збиранні врожаю:
Зерно, що залишається в полові,
Клюю.

СІРЯК І СВИТИНА

— Так, так,— казав Сіряк Свитині,—
Тебе вже не вдягають нині...

І. ГУРКІВСЬКИЙ.

м. Краснопілля,
Сумської області.

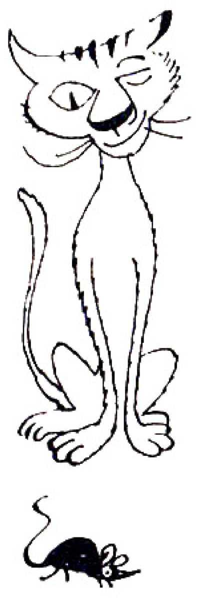

«МУЖЧИНА»

Соромили в домі Кота:
— Мишей поганяв би хоч трішки!
А сірий, задравши хвоста:
— Домашня робота — для Кішки...

А. СОЛОНСЬКИЙ.

м. Запоріжжя.

ХВАЛИВСЯ КРІТ

Хваливсь Орлу бувалий Кріт:
— Хто-хто, а я — побачив світ.

А. КАЧАН.

м. Одеса.

Друже Перче!

Років чотири тому контора Куп'янського машинобудівного заводу виписала дві формувальні машини для ливарного цеху. Наприкінці 1958 року ті машини прибули, і їх у нас швиденько розмістили... під небом і накрили хмарами. Незабаром машини самі одяглися в червоні свити з іржі, та так і простояли аж до 1960 року. Може, й досі стояли б вони так, коли б не Харківський машинобудівний завод. Почав він просити нашу дирекцію, щоб передала вона ті машини до Харкова.

— А дзуськи! — мало не підскочив директор нашого заводу т. Шопін.— Вони і нам потрібні.

І відразу ж пересунув машини до цеху, де вони і понині стоять, завалені ящиками, ситами, моделями та присипані пилюкою.

А в Харківському раднаргоспі, між іншим, лежить папірець, в якому т. Шопін пише, що формувальні машини вже давно працюють у ливарному цеху.

Бачиш, Перче, якої заливає наш директор!

А. ГЛУЩЕНКО,
В. КОРОЛЬОВ,

м. Куп'янськ,
Харківської області.

Чи можна продати кота в мішку та ще й з баришем?

Кажеш,— не можна. І ми так гадали. А оце переконалися, що можна.

Недавно на адресу Слов'янського міжколгоспбуду надійшов поштовий пакунок накладною платою на 75 карбованців. Викупили ми той пакунок-посилочку, розкрили, а там — 8 однакових, та ще до того і застарілих, нікому непотрібних альбомів типових деталей.

Коли б знаття, що нам шлють, ніколи б посилки не викупили. Але ті, що ощасливили нас цим добром, теж не дурні: вони «котів» своїх у найсуворішому секреті тримають.

Подейкують, що не тільки нам, а й іншим будівельним організаціям Київський філіал Центрального інституту типових проектів посилає отих макулатурних котів у мішку.

Нагадай, Перче, керівникам філіалу, що не все коту масляна... Буде і великий піст!

В. БУБЛИК,
голова міжколгоспбуду.

м. Слов'янськ,
Донецької області.

Хотіли тобі подзвонити по телефону, так немає на нашій вулиці телефонного кабеля.

Хотіли на автомашині тобі листа одвезти і до власних рук оддати... Теж не вийшло. Ще такої машини не сконструювали, щоб по нашій вулиці пройшла.

Довелось скористуватися послугами пошти.

Якщо листоноша не втопиться у баюрі і цей лист дійде до тебе, сідай негайно на вертольота і лети до нас. По дорозі приземлись у районі міськради. Прихопи товаришів, відповідальних за благоустрій міста, і з ними піднімися в повітря.

Хай вони з висоти подивляться на нашу вулицю.

Ми певні, що вони і уві сні не бачили таких баюр і такої грязюки.

Мешканці вулиці
ім. МАТЮШЕНКА.

м. Львів

Люди, які побували у відпустці біля моря, завжди повертаються сповнені вражень.

Сповнені цих вражень і ми. Ось послухай, як ми відпочивали в Алуштинському туристському таборі «Юність».

Провели ми відпочинок в основному на ногах: ранком — стояли в черзі за сніданком, опівдні бігали за директором туристського табору, щоб довідатись, чому в їдальні немає ніяких страв.

Вечорами ми робили туристські вилазки на паркани сусідніх санаторіїв та будинків відпочинку, щоб хоч там порозважатися, бо у нас, у таборі мухи — і ті вже подохли з нудьги.

Гадаєш, Перче, що когось хвилює такий порядок у туристському таборі «Юність»?

Анітрохи!

Одне тільки море хвилюється, та й то в штормову погоду...

Відпочиваючі:

ТРУБЧАНІКОВ, СЕДЕНКО (Херсон), **МАКОВСЬКИЙ** (Суми), **ГОРА** (Запоріжжя), **ГЕРАСИМОВ, ЯСНИЦЬКИЙ** (Київ), **ДЕМЯНЮК** (Вінниччина), **ХРИСТЕНОК** (Чернігівщина), **ГОРДІЄВИЧ** (Дубно).

НЕДОПЕЧЕНА ПЕКАРНЯ

Невдасі власні ноги заважають танцювати. Погана хазяйка, у якої в хлібі закалець на палець, завжди на піч киває. Їй, мовляв, піч заважає хороший хліб пекти.

А що завадило будівельникам Одеської облспоживспілки в селі Андрієво-Іванівці, Миколаївського району, хорошу пекарню збудувати?

Така там пекарня, що навіть пекарі-умільці можуть випекти у ній хліб з закальцем на палець, а то й на два.

Печі потріскались, з усіх щілин дим валить, а на черені наче чорти в квача гуляли.

Може, глина тепер не та? Невдахи-пічники завжди на глину кивають. Мовляв, не та тепер глина. А може, руки не ті? Чи сумління?

Цікаво, що з цього приводу думають керівники Одеської облспоживспілки?

В. РУДИК.

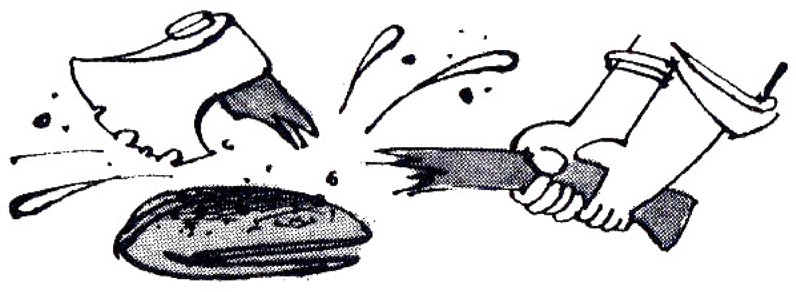

НЕЗВИЧАЙНІ ПРИГОДИ

РОЗРИВАЄТЬСЯ НАДВОЄ Іван Борисович Полуботько, який в колгоспі ім. Пархоменка, Ківерцівського району, головує, а в Луцьку, де постійно живе його сім'я,— ночує.

Усі спроби запобігти розриву голови (догани і зауваження) наслідків, на жаль, не дали.

РОЗДЯГЛИ СЕРЕД БІЛОГО ДНЯ новенький компресор на металоштампувальному заводі Луганського облмісцевпрому: зняли з нього скати й повідкручували деталі. Тепер директор заводу т. Бирка та головний механік т. Чернявський сушать собі голови, але ніяк не можуть пригадати, на якого біса вони купили цю непотрібну заводові машину.

ЗАГУБИВ ШКОЛУ голова Улянівської міжколгоспної будівельної організації (Сумська область) т. Гладенко П. Д. Ще в 1959 році керовані ним будівельники звели стіни цієї школи, а тепер не можуть знайти їх у густих хащах бур'яну, що за цей час розрослися на будівельному майданчику.

УКРАДЕНО ШВЕЙНУ, ВЗУТТЄВУ МАЙСТЕРНІ ТА ПЕРУКАРНЮ в селищі Міжгірського лісокомбінату. Після тривалих розшуків вдалося спіймати крадія. Ним виявився Міжгірський (на Закарпатті) районний комбінат побутового обслуговування, який перевів усі ці побутові заклади з селища в районний центр. Навіщо, вирішили керівники комбінату, мешканцям райцентру ходити за три кілометри до селища! Хай із селища до райцентру ходять. А до того, щоб повідкривати ці майстерні в райцентрі, керівники комбінату так і не додумалися.

ПЕРЧАНСЬКИЙ ПОРАДНИК

Жителі м. Ходорів, Львівської області, запитують, що їм із своєю недобудованою банею робити.

У 1959 р. ту баню почало воздвигати БМУ-43 Стрийського будівельного тресту Львівського раднаргоспу.

Уже є стіни, дах. Є двері, що на 10—12 сантиметрів не дістають до порогів.

Навіть буває вода: будівельники зробили дуже малий випуск даху, не приладнали ринв і тепер дощова вода стікає по стінах. Але хоч вода буває, а помитися в бані не можна.

Біда, на наш погляд, у тому, що будівельники, хоч і не так, як люди, але все-таки покрили баню.

Радимо зірвати той дах. Тоді дощова вода не тільки по стінах, а й у баню тектиме. Можна буде і самим у бані під дощем помитися, і будівельникам за таке будівництво шиї намилити.

Це ж саме радимо зробити і жителям с. Рябушки, Лебединського району, Сумської області, де баню з 1959 року будує Лебединський райколгоспбуд, очолюваний С. І. Синєполом.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

● **«БРУД І ХИМЕРНА СЛАВА»** — так звався фейлетон, надрукований в № 9 журналу. У фейлетоні розповідалося про зловживання та шахрайські дії керівників Володимир-Волинського цукрозаводу (Волинська область).

Як повідомив начальник слідчого відділу Прокуратури УРСР т. Скопенко, розслідування фактів, наведених у фейлетоні, підтвердило виступ Перця. Завідуючий Володимир-Волинським бурякопунктом Качалов разом з директором Володимир-Волинського цукрозаводу Становським, головним агрономом заводу Ґоловченком, лаборанткою бурякопункту Мельник та іншими стали на злочинний шлях обкрадання держави і колгоспів. Завищуючи процент засмічення буряків, що надходили на заводський бурякопункт від колгоспів Володимир-Волинського, Локачинського і Торинського районів, вони створили лишки буряків на суму до 80 тис. карбованців (на нові гроші). Ці лишки прийняв на завод головний технолог Радченко, де їх переробили на цукор. А десятки тисяч «лівих» грошей шахраї поклали собі до кишені.

Слідство в цій справі закінчується. До кримінальної відповідальності притягнено Становського, Головченка, Мельник, Радченко, Качалова та інших.

● У тому ж номері журналу було вміщено фейлетон **«БЛАГОДАТЬ БОЖА...»**, в якому розповідалося про шкідливу реакційну діяльність керівника забороненої законом секти «трясунів-п'ятидесятників» Коваленка В. І. у селищі Холми, Понорницького району.

Прокуратура Чернігівської області повідомила редакцію, що всі наведені у цьому фейлетоні факти відповідають дійсності. Народний суд Понорницького району на відкритому судовому засіданні за участю громадських обвинувачів протягом двох днів розглядав матеріали слідства. Керівника «трясунів» Коваленка позбавлено батьківських прав і засуджено до 5 років позбавлення волі та 5 років заслання.

● Про незадовільну роботу пасажирського автотранспорту Запорізької автобусної станції та Бородянського автопарку на Київщині писалося в огляді листів читачів **«ЩО КРАЩЕ?»** («Перець» № 9).

Міністерство автотранспорту та шосейних шляхів УРСР повідомило редакцію, що за слабку організацію роботи Запорізький облавтотрест оголосив догану начальникові Запорізької автобусної станції Кононову. За грубе ставлення до пасажирів диспетчерам цієї ж станції Усановичу та Діденко оголошено сувору догану.

Після виступу Перця Бородянський автопарк запровадив постійний графік роботи автобусів на маршруті Бородянка—Андріївка.

● Директор Городенківського цукрозаводу Абузяров та головний механік бурякорадгоспу Григор'єв здали в металолом дві нові машини: буряконавантажувач та бурякоукладач вартістю понад 3 тисячі карбованців. Про це розповідалося у № 10 Перця, в розділі **«ЧИ ЗНАЄТЕ ВИ...»**

Заступник голови Станіславського раднаргоспу т. Князєв повідомив редакцію, що виступ Перця розглядався на засіданні раднаргоспу. За здачу в металолом бурякоукладача та буряконавантажувача Абузярову оголошено сувору догану з попередженням, а Григор'єву — догану.

Справу про відшкодування збитків передано на розгляд прокуратури Городенківського району.

Без слів.

Остовпів.

— Тепер ми в цілковитій безпеці.

Остання надія.

Без слів.

Редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: М. БІЛКУН, К. ЗАРУБА, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Адреса редакції: **Київ-30. вул. Леніна, 19.** Тел. 4-35-82, 4-73-94, 4-41-83, 4-51-17. Для телеграм: Київ Перець. Передплатна ціна 20 коп. на місяць.

Журнал «Перець» № 16 (483) (на украинском языке). Підписано до друку 8.VIII 1962 р. Папір $70 \times 108^{1}/_{8} = 0,75$ пап. арк. 2,05 друк. арк.

БФ 01559. Видавництво і комбінат друку «Радянська Україна», Київ, О. Довженка, 1. Зам. 0212. Тираж 305 000 прим.

ДРАП НАПОЛЕОНА БОНАПАРТА

(З карикатур часів 1-ої Вітчизняної війни 1812 р.)

Ворона какъ вкусна! — нельзя ли ножку дать,
А мнѣ изъ котелка, хоть жижи полизать.

«Слабительное»

И-I Ребятушки Напартовъ здѣсь какъ много.
Слышь Власьевна! держи на привязи ихъ строго.

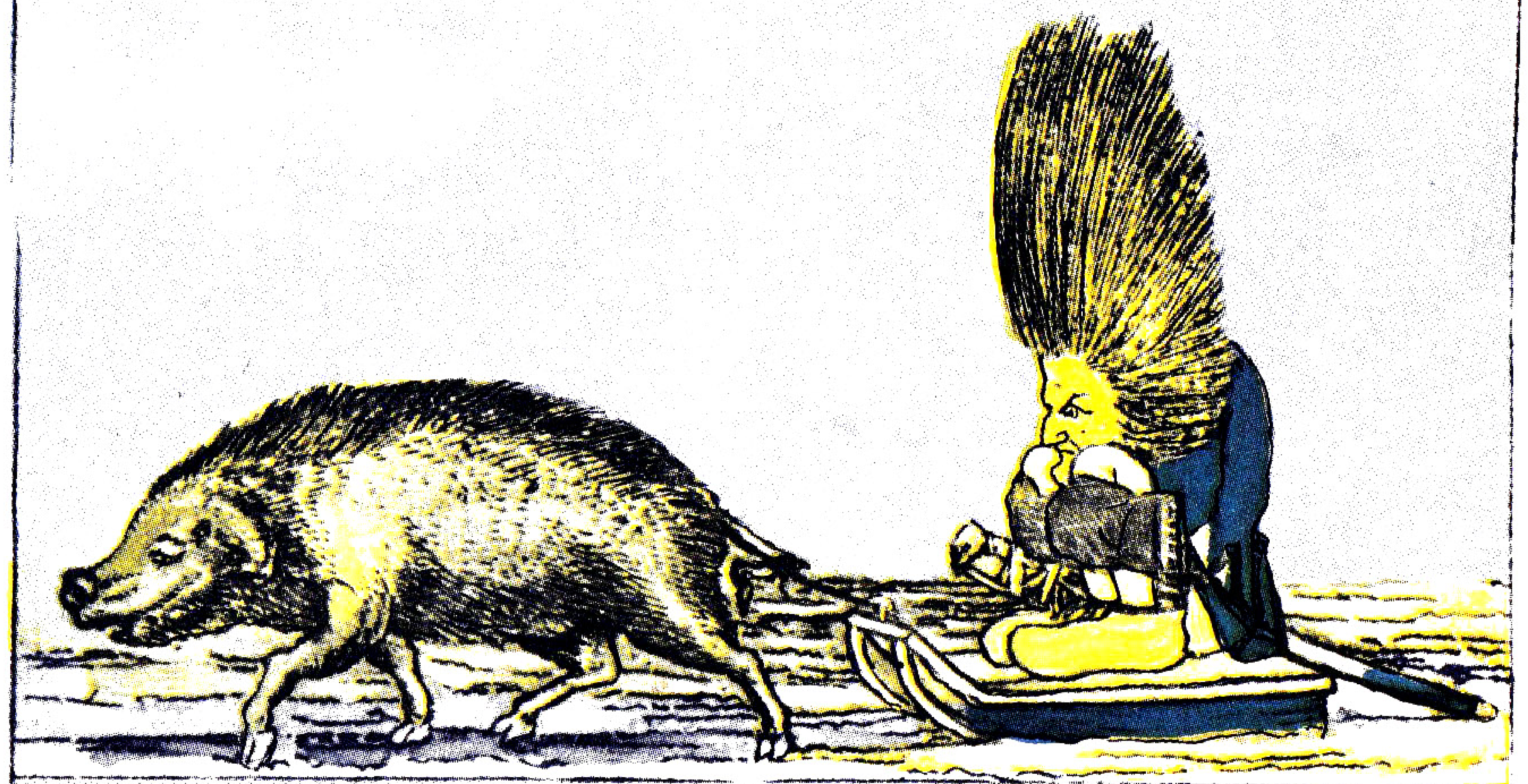

Что дѣлать! — знать пришло свиную милость чтить,
Лошадокъ нѣтъ! — пора свиньямъ меня возить.

ПАСТУХЪ И ВОЛКЪ.

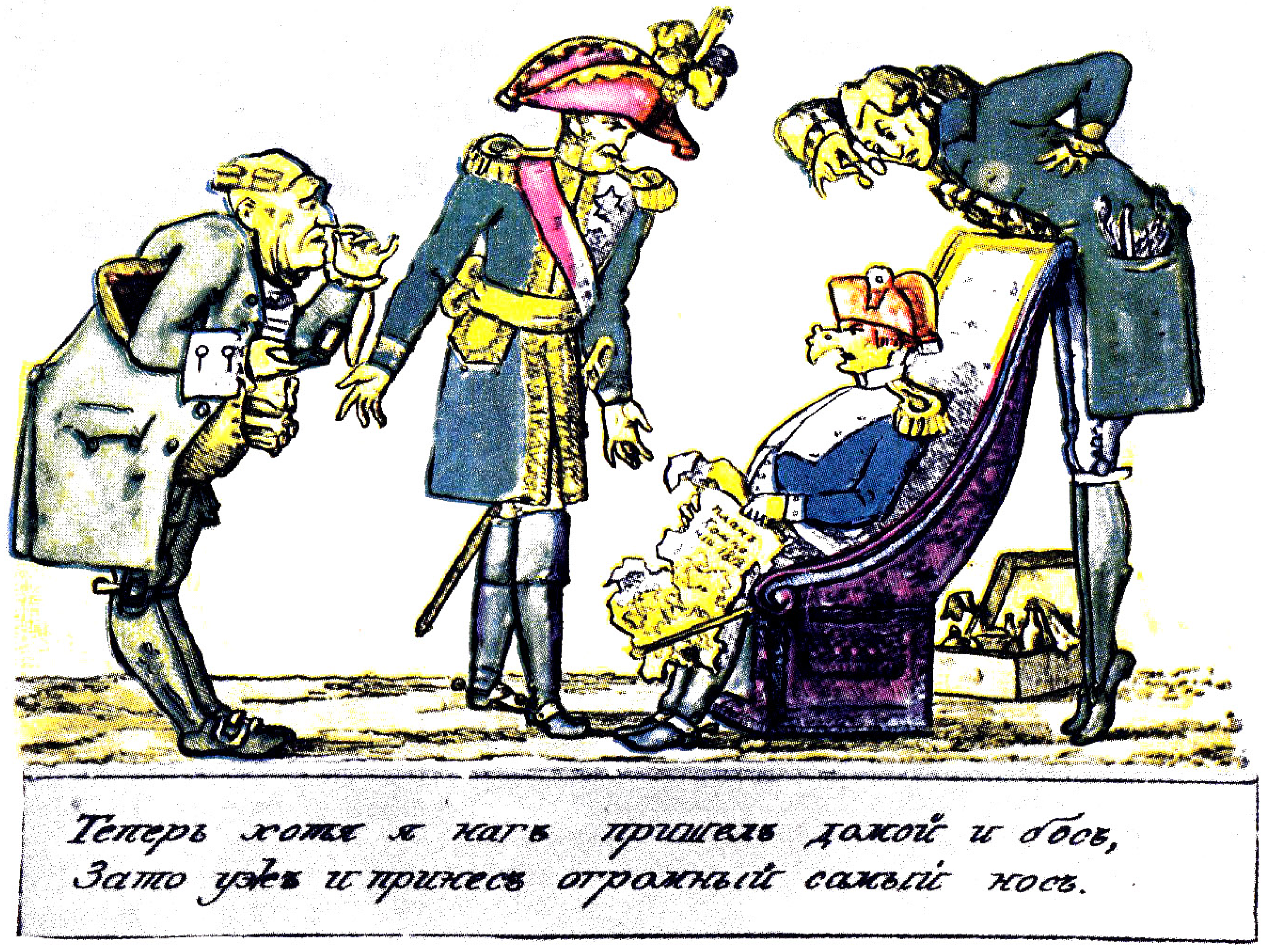

Теперь хотя я нагъ пришелъ домой и босъ,
Зато ужъ и принесъ огромный самый носъ.